

Encomium in martyres

Ἐγκώμιον εἰς Μάρτυρας

Ἄσύνετος, ἀμαθὴς καὶ εὐτελὴς βούλεται τῇ προθέσει στήσαι καλὴν εἰκόνα, φαιδράν τε καὶ ὠραίαν ἅπασιν τοῖς θεαταῖς, ἐμφανίσει τούτεστι τὴν ἄθλησιν τῶν ἁγίων Μαρτύρων· χρώματα δὲ μὴ ἔχων ἄξια τῆς εἰκόνας, μηδὲ πάλιν δάκτυλον δυνάμενον τυπῶσαι ἐν αὐτῇ τῇ εἰκόνι χαρακτηῖρα τέλειον, πῶς ἀποτολμᾷ εὐτελὴς καὶ ἄτεχνος ἀναστήσει εἰκόνα μείζονα ὑπάρχουσαν τῆς δυνάμεως [ἔμοι τῷ ἐλαχίστῳ]; Ἐπεὶ οὖν οὐκ ἄγνοεῖ τὴν αὐτοῦ ἄτεχνίαν, οὔτε ἐπιλανθάνεται τῆς αὐτοῦ εὐτελείας, χάριν τούτων προσπίπτει ἱκετεῶν δάκρυσι Δεσπότην τῶν ἀπάντων, Χριστὸν τὸν βασιλέα, τὸν καὶ δωρησάμενον τοῖς ἰδίῳις Μάρτυσι δύναμιν ἐν ἀγῶνι <καὶ> ὑπομονὴν ἐν θλίψει, ὥστε περιγενέσθαι τῶν ποικίλων μηχανῶν τοῦ μισοκάλου Ἐχθροῦ, ὅπως ἂν κομίσωνται στέφανον ἀμάραντον, ἵνα αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ ἀγαθὸς καὶ ἅγιος 177 χαρίσῃται ἄτεχνεῖ σοφίαν καὶ σύνεσιν καὶ δύναμιν, ἀναστήσει εἰκόνα μεγίστην καὶ ἀξίαν πρὸς αὐτὴν τὴν ἄθλησιν τῶν ἁγίων Μαρτύρων, εἰς θεωρίαν πάσαις γενεαῖς ἐρχομέναις, ἵνα καὶ αὐτοὶ γνῶσι τὴν καλὴν ὑπομονὴν <καὶ> μεγίστην καρτερίαν ἀθλοφόρων Μαρτύρων· γενναῖοι γὰρ γεγόνασιν ἀληθῶς τῇ προθέσει, καὶ σφόδρα ἐπαινετοί· ἐν καιρῷ γὰρ διωγμοῦ, ὅτε πάντες οἱ δειλοὶ ἔφυγον τοῦ σκάμματος, τοῦ μὴ ὁμολογῆσαι τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ, ἔστησαν οἱ γενναῖοι μετὰ πάσης ἀνδρείας, καὶ περιεζωσμένοι πίστει τῇ εἰλικρινεῖ τὴν ὁσφὺν τὴν ἑαυτῶν, ὠμολόγουν ἀφόβως ἐν πολλῇ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ. Καὶ τί λέγω σκάμματος ἀπέδρασαν οἱ δειλοὶ; Οὐκ ἔφυγαν σκάμματος, ἀλλὰ τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ Θεοῦ, ὡς ἀναξίους ἑαυτοὺς ποιήσαντες οἱ χαῦνοι. Ἐν καιρῷ οὖν τοῦ ἀγῶνος εἰσθήκεισαν οἱ γενναῖοι καὶ ἅγιοι τῇ προθέσει, ὑπομένοντες πάντα τὰ βασανιστήρια μετὰ χαρᾶς μεγάλης ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου. Πῶς οὖν οὐκ εἰσὶ γενναῖοι οὗτοι οἱ μακάριοι, ὁρῶντες τοῖς ὀφθαλμοῖς φρικτὰ κολαστήρια προκείμενα κατ' αὐτῶν καὶ πυρὰν καιομένην, τήγανα καὶ λέβητας 178 πεμπομένους οἷον στραγῶνας, οἱ καὶ ἐξηκόντιζον ἐκ πίσεως καὶ στέατος; Πάλιν δὲ ἐθεώρουν τοὺς τροχοὺς μετὰ τρισμοῦ ἐν βίᾳ στρεφομένους ἐν πυρὶ καιομένῳ, καὶ ἔτι ἀρθρέμβολα πυρούμενα ἐν πυρὶ, καὶ περιστήρας καὶ βασάνους καὶ τρυπανιστήρια, πέδας καὶ ἀλύσεις, καὶ ἅπαξ πᾶσαν τέχνην, ὅσην ὁ ἐχθρὸς πάσης τῆς ἀληθείας εὔρε κατὰ τῶν ὁμολογούντων τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος. Προσέθηκεν ἅπαντα ἔμπροσθεν τῶν Μαρτύρων, εἰς φόβον καὶ δειλίαν ἐμβαλεῖν τοὺς ἁγίους, ὅπως ἀπὸ τῆς θέας χαλινωθῇ ἢ γλῶττα ἐκ τῆς ὁμολογίας τῆς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν. Τί δὲ οἱ φιλόθεοι καὶ τέλειοι ἀθληταὶ πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο τῶν πολλῶν κολάσεων κειμένων πρὸ ὀφθαλμῶν; Προθυμίαν λαβόντες κατὰ τούτων ἀπάντων, ἐν πολλῇ παρρησίᾳ, ἀφόβως <καὶ> ἀδιστακτικῶς τὸν Χριστὸν ὠμολόγουν ἔμπροσθεν τοῦ βήματος ἀρχόντων καὶ δικαστῶν. Οὐ πυρὸς συριγμός, οὐ τηγάνων βράσματα, οὐ λεβήτων κοχλάσματα, οὐ τροχῶν περιστροφαί, οὔτε μὴν ἀρθρέμβολα, οὐ περιστήρων ὀδόντες, οὐ τρυπανιστηρίων ἢ ὀξύτης ἢ πολλή, οὐ πέδων τὰ σφίγματα, οὐχ 179 ἀλύσεων βάρος, οὐ τυράννων ἀπειλή, οὐκ ἀρχόντων βρυγμός, οὔτε ἅπασα τέχνη τοῦ μισοκάλου Ἐχθροῦ καὶ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ, ἐφόβησε τοὺς γενναίους ἀθλητὰς τοῦ Χριστοῦ ἀπαρνήσασθαι αὐτόν, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα· ἀλλὰ μετὰ πίστεως κατεπάτουν ἅπαντα τὰ μηχανήματα τοῦ Ἐχθροῦ, μὴ ἐγγισάσης αὐτοῖς παντελῶς τῆς δειλίας. Εἶδες γενναϊότητα οἰκετῶν φιλοθέων; Εἶδες γαυρίαμα ἀθλητῶν φιλοχρίστων; Εἶδες τὴν προθυμίαν τῶν ποθούντων βασιλείαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; Εἶδες πίστιν τελείαν πιστῶν ὄντων τελείων; Εἶδες ἀγάπην Θεοῦ· πῶς κατεφρόνουν πάντων τῶν

όντων ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἴδωσι Θεὸν ὄντα, ὃν ἠγάπησαν; Εἶδες πόθον τοῦ Χριστοῦ· πῶς ὑψοῖ ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς θέλοντας ὑψωθῆναι; Εἶδες τὸν παράδεισον ποθοῦντα στεφανίτας θεάσασθαι ἐν αὐτῷ, χαιρομένους ἐν φωτί; Πρόσελθε, κατάμαθε, ἀδελφέ μου γνήσιε, ἕγγονον τῶν Μαρτύρων, ἐν ὀφθαλμοῖς καρδίας, ὑπερβολὴν πίστεως τελείων ἀθλητῶν καὶ τὸν ἀμετάθετον λογισμὸν τὸν εὐσεβῆ, πῶς οὐκ ἴσχυσε βία τῶν βασάνων τῶν δικαίων χαυνῶσαι τὸν λογισμὸν καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν, ἣν εἶχον πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ αἰκιζόμενοι μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἐδέχοντο τὰς πληγὰς, ὡσπερ μεγίστην τρυφήν, καὶ ἰλαρῶ προσώπῳ ἠὺχαρίστουν τῷ Θεῷ, ὅτι ἠξιώθησαν τοῦ παθεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. 180 Πῶς ὑμᾶς ἐπαινέσω, χριστοφόροι τέλειοι; Ἡ πῶς ὑμᾶς καλέσω, ἔνδοξοι μακάριοι; Τίς ἄρα δυνηθεῖ ἐξειπεῖν τὸν ἔπαινον τῆς ἡμετέρας πίστεως; Ἐξέστη ἡ σοφία τῶν ρητόρων καὶ τῶν σοφῶν, ὀρώντων παράδοξα εἰς τοὺς δούλους τοῦ Χριστοῦ. Ἐξέλιπον ῥήματα τυράννων καὶ δικαστῶν, βλεπόντων προθυμίαν τῶν ἀγίων μαρτύρων, καὶ πολλὴν ὑπομονὴν τῶν ἀγίων ἀθλητῶν· ὡς γὰρ ἐβασάνιζον ὑπηρεταὶ ἄνομοι τὰς σάρκας τῶν ὀσίων, οὐκ εἶδον λυπουμένους καὶ σκυθρωπάζοντας, ὡς ὄντας ἐν βασάνοις, ἀλλὰ ἐν χαρᾷ πολλῇ ἔβλεπον τοὺς ἀγίους· ἀναπαυόμενοι γὰρ καὶ ἀγαλλιώμενοι ἦσαν ἐν ταῖς βασάνοις. Ἡμεῖς δέ, ὦ ἀδελφοί, ποίαν ἀπολογίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ κρίσεως ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ· ὅτι χωρὶς διωγμοῦ καὶ παντοίας θλίψεως, οὕτως ἡμελήσαμεν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμετέρας ζωῆς; Οἱ Μάρτυρες θλιβόμενοι, καὶ πάλιν πειραζόμενοι καὶ βασανιζόμενοι ἐν δειναῖς τιμωρίαις, ἠγάπησαν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης αὐτῶν ψυχῆς, καὶ οὐκ ἴσχυσαν πειρασμοί, οὐ χαλεπαὶ βάσανοι αὐτῶν ἕνα χωρίσαι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ· ἡμεῖς δὲ ἐν ἀνέσει καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες, οὐκ ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, τὸν ἀγαθὸν Δεσπότην. Καὶ τί οὖν ποιήσωμεν, ὅταν δεῖξωσιν 181 ἐκεῖ ἐν τῇ φρικτῇ ἡμέρᾳ ἀθλοφόροι Μάρτυρες ἔμπροσθεν τοῦ βήματος, ἐν πολλῇ παρρησίᾳ, τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων καὶ δεινῶν τιμωριῶν; Ἡμεῖς ἄρα, ἀδελφοί, τί ἂν δεῖξωμεν ἐκεῖ; Ποῖα κατορθώματα; Τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἢ ἄρα πραότητα; Τὴν ἐλεημοσύνην ἢ ἄρα συμπάθειαν; Τὰς εὐχὰς τὰς καθαρὰς ἢ ἄρα κατάνυξιν τὴν ἀγνήν; Ἀγρυπνίαν ἢ ἄρα τὰ δάκρυα; Μακάριος ὁ ἔχων ταῦτα κατορθώματα, ὅπως ἔσται ἐκεῖ συμμέτοχος Μαρτύρων, καὶ μὴ ἐκβαλλόμενος ἐκ παστοῦ τοῦ φωτός, ἀλλὰ ἔχει πεποιθῶς παρρησίαν τὴν αὐτὴν διὰ κατορθωμάτων ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ. Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, θλιβόμενοι ἐκουσίως ἕνεκεν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς αὐτὸν τὸν Δεσπότην, πρεσβεύσατε, Ἅγιοι, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν χαύνων, καὶ ἀμαρτωλῶν, καὶ μεστῶν ῥαθυμίας, ἵνα ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ καὶ φωτίση καρδίας ἀπάντων τῶν ῥαθύμων, ἵνα αὐτὸν ἀγαπῶμεν. Ἡμεῖς ἐστὲ ἀληθῶς μακάριοι καὶ ἔνδοξοι. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ὑμᾶς μακαρίζουσιν· ἐν καιρῷ γὰρ θλίψεως, ὅταν ἐπληθύνετο ἀλγηδὼν τῶν βασάνων, ὑμεῖς τὸν παράδεισον εἶχετε πρὸ ὀφθαλμῶν, λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς· πληθυνθῶσιν ἐνταῦθα βὰ 182 σανοὶ τοῦ σώματος, ὅπως πληθυνθῇ ἐκεῖ ἐν παραδείσῳ τρυφῆς ἢ ἀνάπαυσις αὐτοῦ· καὶ ὅταν ἠγειρέτο ζάλη τοῦ κλύδωνος διὰ τῶν τιμωριῶν, τὸν μακαρισμὸν τοῦ Θεοῦ εἶχετε πρὸ ὀφθαλμῶν, πεισθέντες ὅτι ἀψευδὴς ἐστὶν ὁ ἐπαγγελάμενος Θεὸς ὁ ὑψιστος. Ἐπειδὴ πρὸ ὀφθαλμῶν ταῦτα εἶχετε τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, πεπληροφορημένοι ἀτελευτήτως αὐτῶν ἀπολαύειν ἐν χαρᾷ, διὰ τοῦτο, Ἅγιοι, οὐκ ἐχαυνώθη ὑμῶν ὁ ἰσχυρὸς λογισμός. Ἡ χαρὰ τῶν μελλόντων, ἡ ἀγαλλίασις τῆς προσδοκίας ὑμῶν, ἀνδρείους καὶ γενναίους κατειργάσατο ὑμᾶς καθ' ἑκάστην ὥραν, μηδὲν κορεννυμένους ποτὲ τῶν τιμωριῶν. Εἶδεν ὑμᾶς ὁ Ἐχθρὸς στήκοντας ἐν ἀγῶνι θαρσηροῦς καὶ ἀφόβους, μὴ ἔχοντας παντελῶς δειλίαν ἐν καρδίᾳ βασάνων καὶ πειρασμῶν, καὶ ἐξελύθη ἡ ἰσχύς τῆς αὐτοῦ πονηρίας. Νικησάντων δὲ ἡμῶν πάσας αὐτοῦ βασάνους, ὑπέλαβεν ὁ Ἐχθρὸς διὰ φόβον τοῦ ξίφους εἰς δειλίαν ἐμβαλεῖν τὴν ὑμετέραν ἀνδρείαν, ἵνα ἀρνήσησθε Χριστόν, τὸν ποθοῦμενον αἰεὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν φοβουμένων αὐτόν· καὶ

οὐκ εἶδῃ ὁ ἄθλιος ὅτι τὸ ξίφος αὐτοῦ πηγὰς αἱμάτων πολλῶν βρῦει ἐκ τῶν ἀυχένων τῶν ἀγίων ἀθλητῶν, ἵνα ἀποπνιγῇ αὐτὸς ἀνὰ μέσον τῶν κυμάτων αἱμάτων τῶν Ἀγίων· ταῖς δυνάμεσι δὲ αὐτὸς 183 τοῦ ἔλεγε μετ' αἰσχύνης· φοβοῦμαι καὶ δειλιῶ ἐκ τοῦ αἵματος τούτου, τοῦ βρύνοντος ἐξ ἀυχένων τῶν σφαγιαζομένων ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Ναζαρηνοῦ· ἀλλήλους γὰρ προσκαλοῦνται τοῦ θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. Σκοτοῖ με ἀποφορὰ ἢ τοῦ αἵματος αὐτῶν. Οὐκ ἰσχύω οὐκέτι σταθῆναι μίαν ὥραν ἢ ῥοπήν ἔμπροσθεν συμφωνίας τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Βέλτιον ἦν μοι πολὺ, ἵνα μὴ ἐξήγειρα τοὺς βασιλεῖς κατ' αὐτῶν. Ἴδου γὰρ τὰ αἵματα αὐτῶν διώκει με πάντοθεν· ἢ ὁσμὴ τοῦ αἵματος ἐκλύει μου τὴν δύναμιν· οὐ δύναμαι γὰρ προσχεῖν παντελῶς εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἰσὶ τὰ ὄστα τῶν μαθητῶν Ἰησοῦ. Ταῦτα τὰ λαμπρὰ ἄθλα τῆς γενναιότητος ὑμῶν, ἀγωνισταὶ τέλειοι, καὶ ἀνδραγαθήματα τῆς ὑμετέρας πίστεως, ἀθληταὶ χριστοφόροι. Τοῦτο τὸ γαυρίαμα τῆς ὑμετέρας νίκης, γενναῖοι θεοφόροι καὶ φιλόθεοι· ταῦτα τὰ καυχήματα. Ὁ ὑμέτερος θάνατος μᾶλλον [δὲ] ζωὴν ὑμῖν κατειργάσατο. Κατενόησαν σοφοὶ εἰς ὑμετέρας σφαγὰς, καὶ ἐξέστη ἡ φρόνησις τῶν διανοιῶν αὐτῶν· ἐνεοὶ γενόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον· μέγας Θεὸς ἀληθῶς ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, εἰς ὃν πεπιστεύκασι πάντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Πλειστάκις δὲ γεγόνασιν αὐτοὶ οἱ τιμωρηταὶ προσκυνηταὶ 184 ἀληθῶς, καὶ φοβούμενοι Θεόν, καὶ τέλειοι τῇ πίστει, ὀρώντες ὑπομονὴν τῶν ἀγίων Μαρτύρων, καὶ καλὴν παράκλησιν, ἣν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι. Ἴδετε, ὦ ἀδελφοί, συμφωνίαν θεϊκὴν! Ἴδετε, ἀγαπητοί, ἀγάπην κατὰ Θεὸν στηρίζουσαν ἐν πόνῳ τὰ μέλη τὰ ἴδια! Ἐκεῖνοι γὰρ οἱ Ἅγιοι ἀλλήλους παρεκάλουν ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι, καὶ τοὺς ὀλιγοψύχους παρεμυθοῦντο αἰεὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι σὺν αὐτοῖς στεφανωθῶσι μετὰ χαρᾶς· ἡμεῖς δὲ οἱ πονηροὶ ἀλλήλους φθονοῦντες, ἀλλήλους ἐσθίομεν καὶ ἀλλήλους δάκνομεν διὰ τὴν πικρότητα τῆς ἡμῶν πονηρίας. Δεῦρο γενοῦ μαθητῆς τῶν ἀγίων Μαρτύρων. Ἐὰν θέλης μαθητεῦσαι, γίνονται σοὶ καὶ αὐτοὶ διδάσκαλοι ἀγαθοί, καὶ μανθάνεις ἐξ αὐτῶν τὴν καλὴν ἀπάθειαν, τὴν πίστιν τελείαν, τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ συμπάθειαν πολλήν, καὶ πόθον τῶν μελλόντων. Οὗτοι γὰρ ἐνίκησαν καιομένην τὴν πυρὰν ἐκ δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ τελείας πίστεως· νίκησον καὶ αὐτὸς φλεγόμενην πάντοτε ἐπιθυμίαν κακὴν. Πάλιν δὲ ἐνίκησαν ἐκεῖνοι τὰς βασάνους διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδος· νίκησον πάλιν <καὶ> αὐτὸς διὰ τῆς σωφροσύνης καὶ εὐσεβοῦς λογισμοῦ πάντα τὰ αἰσχρὰ 185 πάθη. Ἐνίκησαν τυράννους διὰ τῆς πραότητος καὶ τῆς μακροθυμίας· νίκησον δὲ καὶ αὐτὸς τυραννίδα τῆς ὀργῆς. Ἐκεῖνοι μὲν φανερώς γεγόνασι μάρτυρες· γενοῦ δὲ καὶ αὐτὸς ἐν κρυπτῷ μάρτυς αἰεὶ τέλειος. Ἐκεῖνοι ἐτέλεσαν ἀγῶνα παρρησίας· ἐπιτέλεσον καὶ σὺ τὸν ἐν κρυπτῷ ἀγῶνα, ἵνα καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἀνταποδόσεως σὺν αὐτοῖς στεφανωθῆς, καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ συγκληρονόμος αὐτῶν εὐρεθῆς, χαιρόμενος εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Καὶ περὶ ἀμαρτωλοῦ καθεύδοντος ἐν καιρῷ τῆς αὐτοῦ εὐεργεσίας, πρεσβεύσατε νῦν, Ἅγιοι, ὅπως ἐλέους τύχη ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν φανεροῦνται τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων. Ὡς οἰνοχόος οἰκτρὸς γέγονα ὑμῖν ἐγώ, ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ οἴνου τῆς ὑμῶν ἀθλήσεως ὑπηρετήσα πόθῳ τοῖς τέκνοις καὶ ἀδελφοῖς τῆς ὑμετέρας πίστεως· ἐκ τῆς καλῆς τραπέζης τῆς ὑμετέρας νίκης, τῆς γεμούσης πάντοτε ἐδέσματα, πατράσι καὶ ἀδελφοῖς καὶ ὑμῶν συγγενεῦσι, προσερχομένοις αἰεὶ ἐσθίειν τε καὶ πίνειν ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ἡμέραν καθ' ἡμέραν, μετὰ πόθου καρδίας. Ἴδου γὰρ ψάλλουσι καὶ ἀγαλλόμενοι τὸν Θεὸν δοξολογοῦσι, τὸν στεφανοῦντα τὰς κεφαλὰς τῆς γενναιότητος ὑμῶν, καὶ μετὰ χαρᾶς πολλῆς, κύκλῳ περιστήκουσι τῶν ἀγίων λειψάνων τῆς ἀθλήσεως ὑμῶν, θέλοντες εὐλογηθῆναι καὶ 186 λαβεῖν μεθ' ἑαυτῶν ἰάματα τῆς ψυχῆς <καὶ> τοῦ σώματος. Εὐλογεῖτε οὖν πάντας ὡς ἀγαθοὶ μαθηταὶ τοῦ ἀγαθοῦ Δεσπότη. Κἀγὼ οὖν ἀσθενῶν, ἐνισχυθεὶς ἀφ' ὑμῶν ἔψαλα μετὰ πόθου ἔμπροσθεν τῶν λειψάνων ὑμῶν τῶν ἀγίων. Γίνεσθε οὖν πρεσβευταὶ

ὕπὲρ ἔμοῦ τοῦ χάνου ἔμπροσθεν τοῦ βήματος, ὅπως εὐρεθῶ ἐκεῖ δι' ὑμῶν
πρεσβειῶν σωζόμενος, χάριτι τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ
δόξα καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.